

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošiljan-
jem na dom
za celo leto 3 gld. — kr.
„ pol leta 1 „ 60 „
„ četrt leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravištvu v dijaškem
semenišču (Knaben-
seminar.)

Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, nepla-
čani listi se ne spre-
jemajo. —

* Za oznanila se pla-
čuje od navadne vrsti-
ce, če se natisne en-
krat 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

Srebrna poroka cesarjeva.

Res sijajno, veličastno so narodi širne Avstrije slavili srebrno poroko svojega preuzvišenega vladarja. Cesar sami tega niso želeli. Razločno so naročili, naj se glede na neugodne razmere in slabe čase opustijo predrage svečanosti, naj se vrnoveži državljanji pri tej priliki rajše spominjajo ubogih, nesrečnih, in mnogovrstnih dobredejnih zavodov. Zgodilo se je tako. Na tisoče goldinarjev se je podarilo! Ali zgodilo se je še več. Vse dežele, vsi narodi so sijajno pokazali, kako se veselijo sreče v cesarski rodbini, kako so udani svetlemu svojemu vladarju iz slavne jim hiše lorenoburške. Zastopniki vseh dežel in narodov so stopili pred čestitljivi prestol Njih cesarskega Veličanstva ter jim izjavili svoja najprisrčnejša voščila. Ta lepi prizor, ta veličastna prikazen je ravno sedanje dni številnim sovražnikom mile nam Avstrije v nepričakovano osramotenje, nam domoljubnim, boriteljem za srečno na podlagi pravice in krščanstva urejeno cesarstvo, v dobrodejno zadostenje in sladko tolažbo, svetlemu cesarju in njegovim slavnim hišam pa na veliko veselje. Rusi, Nemci, Italijani, Španjolci, Francozi napadajo in pobijajo svoje cesarje in kralje, mi pa svojega častimo, ljubimo v sreči in nesreči! Sovražniki so mislili, da je narode domači prepir tako razdražil, da bi bila celó vez med jim in cesarjem uže prhka. Ali sedaj morajo osramoteni gledati, kako so se tukaj varali. Nekaj časa je pihal hud veter, sovražna katoliške Avstriji in prirojenemu domoljubju avstrijskih narodov do cesarja. Bilo je strahovito veliko prusaštva uže med nami, ki se je čedalje drzneje šopirilo. Sedaj je prusaštvo na smrt zadeto, kmalu bo popolnem vrženo ob tla. Avstrijska čut, avstrijska zavest se čudovito krepi in tišči povsod protivne življe na stran! Najgrši prusaški listi so se pretečeni teden čutili prisiljeni namesto na starega pruskega Viljelma in jegovega „železnega Bismarka“ misliti na svojega avstrijskega vladarja. Da, v tej reči so se hipoma tako po-

boljšali, da so ove dni najbolj glasno peli: gloria in hosana! To je nam avstrijskim domoljubom na veliko zadostenje in tolažbo. Sedaj imamo tem večje upanje, da bo pri bližnjih volitvah za državni zbor krepko in zmagonosno prodrlo pravo avstrijsko domoljubje, ki bo na podlagi stroge pravice in krščanskih načel pomirilo narode in dežele ter sedanjej gospodarstvenej bedi in oderuškem izsesavanju delujočega prebivalstva zaželeni konec storilo! Koliko veselje pa so svitli cesar s svojo preuzvišeno hišo vred pri tolikih in tako prisrčnih znamenjih pravega domoljubja in verne zvestobe čutili, to so sami najlepše naznanili v zahvalnem pismu do ministra grofa Taaffe-ja, ki se tako glasi:

Ljubi grof Taaffe!

Več ko trideset let uže vladarim. Skušil sem in doživel zraven prežalostnih dnij tudi mnogo veselja pri svojih narodih. Vendar čistejšega, prisrčnejšega mi skoraj nij mogoče pripraviti bilo od onega, koje sem imel te pretečene dni! Globoko geneni čutimo se, Jaz in cesarica, po ovih prostovoljnih izjavah odkritosrčne ljubezni in zveste udanosti. Posamezniki, društva, skupščine, srenje, uradi, zastopniki vseh dežel, iz vseh stanov in delov prebivalstva, prišli so z najmilšimi dokazi resničnega veselja najiskrenejših voščil. Ponosen sem in srečen ob enem, da zamorem narode, kakoršni v tem cesarstvu prebivajo, šteti k svojej familiji! Ova znamenja ljubezni zdijo se Nam nasledek nebeškega blagoslova, za kateri smo prosili pred 25. leti pred sv. altarjem in koji si še znaprej zaupamo od božje milosti za Našo dose-danjo rodbinsko srečo, za Naše ljubljene otroke in za blagor cele domovine. Ogromne svečanosti so minule, a hvaležni spomin na nje ne izgine nikdar iz Naših src. Le nekterim izmed milijonov ljudij zamogli smo izreči svojo zahvalo, naznanite torej in objavite, da se vsem, vsem najiskrenejše, najprisrčnejše zahvaljujemo!

Na Dunaju 27. aprila 1879.

Franc Jožef.

Gospodarske stvari.

Ribniki za postrve.

M. Da se ribe, zlasti karpi, v ribnikih redijo in da taka ribja reja tudi svoj dobitek posestniku vrže, je umevna in znana reč. Zemljišče, kar ga ribnik zauzema, kot njiva ali travnik porabljen, bi ne neslo toliko dobitka, kolikor ribnik z umno gojeno ribjo rejo. Reji karpov pa dela zapreko to, da se v nekterih letih mladi nasad karpov, t. j. njihov zarod, slabo spodnese in tako karpja reja spodleti in se ne izplača. Ta napaka bi se mogla lahko odstraniti, ko bi se bilo dozdej posrečilo karpji zarod iz umetno oplojenih karpjih iker ali jajčič izrediti. Ali do tega do zdaj še ni prišlo, ker se karpje ikre ne dajo na umetni način oploditi. Vsa druga pa je to s postrvami. Postrvje ikre znajo že nad 100 let sem in še dalj na umetni način oplojati, tako, da je mogoče si mladih postrvic na tisoče po umetni poti zarediti. In to se gre umetni ribji reji zahvaliti. Komur je torej postrvje zalege treba, si jo ali nakupi ali pa, kar je še bolje in hasnovitejše, sam zaredi. Postrva je izvrstna riba, ki se da tudi v ribnikih rediti in lep dobitek vrže, tam, kjer so pogoji za postrvjo rejo ugodni. Postrve namreč tam dobro storé, kjer se nimajo bati raznih ribjih sovražnikov. Najbolje se ta sorta rib tam počuti, kjer je mrzle, bistre vode, kjer se ribe morejo pod kamenjem in med korenijem ob potoku ali reki raztočih grmov ali dreves lahko skrivati. Iz tega pa vendar še ni treba sklepati, da so to neobhodno in neizogibno potrebni pogoji postrvje reje. Postrva le zarad tega v takih vodah najbolje uspeva, ker mnogim svojim sovražnikom najljajše ubeži in si tako življenje varuje. Kajti plodovitost postrv ni tolika, kolikoršna je pri drugih ribjih plemenih. Ribji rejci trdijo, da je postrva komaj za 10ti del tako plodovita, kakor druge ribe. Njene ikre ali jajca so debelejša, ko ikre drugih rib, sovražniki njeni jih toraj lahkejšé najdejo in žrejo. Ob ribjih ikrah se živi skoraj vsa druga povodna žival in ravno postrvje ikre potrebujejo 10krat toliko časa, da se iz njih mlade postrvice izležejo, kolikor ga potrebujejo ikre drugih ribjih plemen. Iz tega je torej jasno, da postrva v takih vodah, v katerih tudi dosti drugih ribjih plemen živi, ne more obstati in uspevati, ampak le bolj v takih, v katerih druga ribja plemena ne nahajajo več pogojev sebi za življenje potrebnih. Taki prostori so pa le ove mrzle, bistre vode z kamenitim dnom, naj so to potoki, ali reke ali v ta namen zaježeni ribniki, iz katerih je mogoče ribje sorte odvrčati in odganjati. Ne da se sicer tajiti, da so postrve, ki blizo vrelčin in v čistih po čistemrodu bistro tekočih vodah živé, dosti bolj okusne, boljše in dražje od onih, ki v lenih vodah z zablateno strugo ali dnom živé. Zato je treba za postrvjo rejo si ribnik tako napraviti, da ima kamenito trdo dno

in da dosti mrzle in čvrste vode vanj priteka in tudi odteka. Taki ribniki se dajo ob bistrh gor-skih potokih gotovo napraviti.

Kako zarezati agrež in rudeče grozdiče.

M. To lepo in koristno grmičje se zareja ali iz reznikov ali pa iz postranskih koreninskih izrastkovin tudi iz tako imenovanih vlačenc. Rezniki se narežejo v poznem poletnem času, se očistijo listja, ko bi že samo ob sebi ne bilo odpadlo, in se potaknejo v senčnato gredico, zaredijo na v prst vtaknjem odrezanem koncu zažuljke ali lesne klobasice. Spomladi taki rezniki prav lepo poženejo. Tudi vlačence ali grebenice se narejajo, da se mladike skrivé in pripognejo in v prst zagrebo. Te poženejo tudi kmalo korenine. Da si pa lepih malih drevesec izredimo, se posadijo ti rezniki v dobro gredo in, ko leto dni stojé, se prirežejo tik zemlje. Zdaj vzrastejo prav močni letorasci, izmed katerih se najravnejši in najlepši pusté, drugi pa porežejo. Iz teh močnih letorascev se potem prav lahko lična drevesca odredijo, če se jim spodnji izrastki vedno sproti porezujejo. Pol metra visoko se naredi krona. Tudi visoko debelasta drevesa se morejo vzrediti pa le v steklenih hišah.

Sejmovi. 4. maja sv. Trojica v Slov. goric., sv. Florijan (okraj. nemšk. Landsberg), sv. Jurij na juž. železnici, sv. Nikolaj na Drašlinji, Gornji-grad, Straden, Videm, Slov. Bistrica, Svičina; 5. maja Šmarije, 6. maja sv. Peter (pri Cmureku); 7. maja Sevnica; 8. maja sv. Miklavž na Polji; 9. maja Arnož, Podplat; 10. maja Brežice, sv. Primož.

Dopisi.

iz Maribora. (Srebrna poroka cesarjeva, mežnarija, konferenca sv. Vincencija.) Spomin srebrne poroke cesarjeve so Mariborčani sami menj sijajno obhajali, kakor od drugod slišimo. Mestni zastop je namreč sklenil želji cesarjevej ustreči in opustivši večjo javno svečanost podaril nesrečnim Szegedincem 500 fl. To je tudi lepo in hvale vredno. Sicer pa so uradniki, profesorji in šolska mladež primerno proslavljali den 24. aprila. Ob 9. uri so v stolnej cerkvi opravljali preč. g. stolni prošt svečano sv. mešo, čije se je udeležilo vojaštvo in uradniki. Mestni župan, podžupan in eden odbornik so pa odšli v Gradec ter so čestitali pri c. k. namestniku. Tje se je odpeljal tudi preč. kanonik Matija Pak ter oddal voščilno adreso, podpisano od preč. kapitelná in mariborske duhovščine! Nekaj posebnega pa je bilo to, kako je dijaško semenišče proslavljalo cesarjevo 25letnico. Vse točke zadnjič v „Slov. Gosp.“ naznanjene so dijaki vrlo in spretno izvrševali. Navzoče močno razveselili so pa s nepričakovanim izvrstnim nagovorom v kapeli preč. g. kanonik Kosar povdarjajé v njem potrebo pravega domoljubja, ki ima pri nas v Avstriji biti:

česarske rodni udano, velikodušno, požrtvovalno in verno-krščansko. — Najstarejši hram v Mariboru je mežnarija mestne in ob enem stolne cerkve. Časov zob jo je res uže precej zglodal. Razdrapana podrtina mestu gotovo ni na čast, še menje pa mežnarju v ugodno stanovanje. Prejšnji v tem hramu bivajoči organist je davno pobegnil in sedanjemu plačuje mesto drugod stanovanje. Čuditi se moramo, da vkljub temu mesto na leto prejema po 200 fl. najemščine. Vsled dolgega posvetovanja sklenil je cerkveni konkurenčni odbor mestnemu zastopu nasvetovati: naj se mežnarija proda za 3000 fl., da bo ondi kak podvzetnik postavil dostojno poslopje, in potem se naj prazni prostor tik deklinške šole proda po 2 fl. □ seženj in ondi postavi nova mežnarija za 4090 fl. Tako je nasvetoval g. Girstmajer stareji! Toda nasvet ni bil sprejet. Obveljal je nasvet baron Rastov tako, da se bo stara mežnarija le popravila. Slabi časi so naše mestne liberalce vendar uže začeli spametovati. Nemški strelci so hteli v Gradu staviti strelišče za 36.000 fl. in so prosili od Mariborčanov prostovoljnih doneskov. Ali mestni očetje so prošnjo odbili. — Dekan in župnik pri sv. Magdaleni so ustanovili konferenco sv. Vincencija ubogim v pomoč. Vodstvo društveno sprejema denarje pa tudi blago, jedila itd. za uboge udove, sirote, stare, onemogle in bolene osebe. G. Peter Fritz, pasar v Vetrinjskej ulici, in g. Andrej Donalik, pozlatar v gosposkej ulici, sta voljna in pooblaščena sprejemati darove. Konferenca zboruje vsaki četrtek zvečer ob 7. uri v g. Girstmajerjevej hiši, nasproti javnej bolnišnici, kder tudi darove hvaležno sprejema in takoj ubogim v stanovanja odnaša! Nepoznana je še ta najmlajša sadika krščanske ljubezni v naši škofiji, a vendar gojimo veselo upanje, da bo trdno prejela, krepko pognala, veselo cvetela in blago obrodila. Poroštvo za to nam je med drugim pobožnost značajnih društvenikov, kar se je pokazalo 2. povelikonočno nedeljo, ko je društvo slovesno in hvaležno obhajalo svoje sprejetje v veliko svetovno družbo sv. Vincencija, ki ima svoj sedež v Parizu. Ob 8. uri zgodaj služili so č. g. dekan slovesno sv. mešo v namen društva; stregla sta Jim č. g. kaplana. Med darovanjem sta 2 društvenika pobirala milodarov, in nabrala prav obilo! Po mešnikovem obhajilu pa je v gorečej pobožnosti pristopilo 20 društvenikov in prejelo sv. Rešnje telo! Obilo navzoče vernike so solze oblike pri nenavadnem prizoru! Naposled so še č. g. dekan v dobro premišljenej in krepkej besedi razložili pomen društva sv. Vincencija in pokazali veliki razloček med publo posvetno dobrohotnostjo ljudi in med krščansko ljubeznijo, koju uči in priporoča sv. katoliška Cerква uže blizu 2000 let vsem narodom v časni in večni blagor! Uspeh lepe svečanosti in blagih besed g. dekanovih pokazali so darovi, ki so se brž potem prinesli v zakristijo. Bog blagoslovi srečno pričeto delo!

Od sv. Petra pod Mariborom. (Slovesnost v spomin srebrne poroke Nju veličanstev) smo pri nas dvakrat obhajali, in sicer 24. aprila za šolsko mladež in za reveže, v nedeljo 27. pa za doslužene vojake in farmane. V četrtek so učitelji peljali šolsko mladino skoz obilno z banderami in cvetjem okinčan slavolok v cerkev k slovesni peti meši, po kateri se je pel „Te Deum“ in cesarska pesem. Kmalu po sv. meši je bilo v farovžu 70 obožcev obdarovanih z denarjem, kruhom in vinom; potem pa so v šoli pri šolskih sestrah otroci deklamovali in peli in prečastiti korar in župnik so jim v spodbudo razložili pomen denešnje slovesnosti: 120 učencev, ki so najbolj marljivo šolo obiskovali, dobilo je za spomin podobe Nju veličanstev in potem še so dobili vsi učenci majhen zajutrek. V nedeljo so bili razun farmanov tudi vsi tukajšnji dosluženi ali na dom odpuščeni vojaki povabljeni. Vojaki so od farne cerkve šli v redu z muziko k D. Mariji na Goro, kder je bila slovesnost jako primerna pridiga g. kaplana Zmazeka, slovesna sv. meša in „Te Deum“. Po božji službi se je pela cesarka himna. Vojaki so tudi nazaj šli v redu med veliko množino ljudi, muziko in strelbo. Pred farovžem so se postavili v red — okoli 160 jih je bilo — kder so prečastiti kanonik napili Njih veličanstvom z željo naj bi še zlate in demantne poroke se učakala, kar so gromoviti „živio“ klici potrdili. Vsi veterani so potem bili postreženi s kruhom in vinom. Tako se je ta slovesnost za mlade in stare veselo končala.

Iz Ljutomera. (Svečanost — posojilnica.) Srebrno poroko cesarjevo smo prav veličastno obhajali. Zvečer poprej, ko se je mračiti počelo, naznanil je pok možnarjev, da se svečanost začinja. Prižigali so potem luči po oknih vseh hramov brez izjeme, in v kratkem bil je Ljutomer prav sijajno razsvetljen. Zdaj pa nastopi četa bakljonoscev z živahno godbo svoj obhod, ktereга se je blizu celi Ljutomer udeležil. Na glavnem trgu pred poglovjarjevim stanovanjem se četa nastavi, godba zasvira cesarsko pesem in župan nazdravi Visokima jubilantoma, na kar vse občinstvo z gromovitimi „Živijo in Hoch“ klici odzdravlja. Gospod okrajni glavar potem v daljšem govoru razloži pomen te svečanosti, in izreče zahvalo Ljutomerčanom za tako sijajni izraz udanosti do cesarja. Na dan svečanosti pa zopet rano vzbudé možnarji in godba ljudstvo iz spanja. Ob 9. uri bila je svečana služba božja, ktere se je razun uradnikov in drugih dostojanstvenikov šolska mladina, in toliko ljudstva iz cele fare udeležilo, da je bila vsa cerkev natlačena. Po službi božji so izročili svoja voščila pri c. k. okrajnem glavarju, da jih naj cesarju naznaniti da: c. k. uradniki, okrajni odbor ljutomerski in zgornjeradgonski, potem zastopništvo občine ljutomerske in drugih občin, duhovništvo, učiteljstvo in še drugi domoljubi. Pri občnem obedu v gostivni „Stadt

Graz“ snidlo se je više 50 oseb, različnega stanu. Ondi se je zopet v lepih napitnicah razodevala živahna ljubezen do vladarja in njegove hiše, potem vroča želja za srečo in blagostan Avstrije. — Ljutomerska okrajna posojilnica ima 11. majnika t. l. zjutraj ob 8 uri v šolskem poslopju v Ljutomeru svoj letni občni zbor, pri katerem pride na vrsto račun za l. 1878, ter določilo, kaj se ima s pridobitkom zgoditi. Kakor vsako leto bode se tudi takrat 5 udov nadzornega svetovalstva obnovilo. Predsedništvo vabi k obilnej udeležbi. K.

Iz Celja. (Občni zbor „katoliškega podpornega društva“) se je pretečeno nedeljo pravilno obhajal. Sešlo se je 28 društvenikov, med njimi preč. gosp. opat Anton Vrečko, prof. Žolgar, prof. Krušič itd., večinoma pa so bili navzoči pravi korenjaki, posestniki iz celjske okolice. Lepo sobano v Valentovej hiši je okusno ovenčal v ta namen vrli naš pozlatar Fr. Krašovic. Visele so na stenah velike krasne slike: sv. očeta Leona XIII., presvitlega cesarja, našega milostljivega knezoškofa itd. Načelnik osnovalnega odbora je omenjal potrebe odločno katoliške šole, posebno za celjsko okolico, povedal, koliko truda je stalo, predno se je sedaj obstoječa dekliska šola pod vodstvom šolskih sester mogla pričeti, nadalje kako težavno je bilo tudi ustanoviti posebno društvo v pomoč učiteljicam in ubožnim učenkam na tej šoli, ter se zahvalil prvič preč. gosp. opatu za njihovo veliko skrb, katero so do zdaj zmirom imeli za to šolo. Hvala prisrčna se je izrekla preč. g. kanoniku Kosarju, ki so dosedanjega načelnika s svojimi modrimi nasveti krepko podpirali, da se je dobilo dovoljenja za ustanovljenje podpornega društva, pa tudi nekterim celjskim gospodom in okoličanom, ki so ga do zdaj podpirali. Navdušeno zahvalo smo nadalje zborovalci izrekli svojemu premilostljivemu knezoškofu za velikanski dar, kateri so naše dekliske šoli blagovolili nakloniti. Spominjal se je na dalje govornik sv. očeta Leona XIII., ki se tudi toliko za krščanski značaj ljudskih šol vojskujejo ter se je Njim izrekla najglobokejša udanost; novozvoljenemu odboru pa se je naročilo, naj prosi sv. očeta za apostolski blagoslov vsem, ki bojo naše društvo podpirali. Spominjal se je slednjič načelnik zares velikanskih slovesnostij, ktere so se ravno pretečene dni kakor po vsej obširnej Avstriji tako tudi po Celji in celjske okolici vršile v spomin na srebrno poroko Njih Veličanstev. Povedalo se je družbenikom, kako ravno naša cesarska rodovina kaj rada podpira vse, kar je katoliškega, kako so tudi šolske sestre do zdaj že mnogo podpore prejele od cesarske hiše. Zadoneli so torej navdušeni živijoklici vsej cesarske rodovini; odboru pa se je zopet naročilo, da ima po primernej poti pred prestol Njiju Veličanstev položiti najglobokejša čutila udanosti in ljubezni do cele cesarske hiše.

Razlagala so se potem pravila katol. podp. društva. V društveni odbor so se izvolili sledeči udje: J. Žičkar v načelnika, Fr. Lipovšek v nje-

govega namestnika, Ferdo Majcen v tajnika, Fr. Krašovic v denarničarja in Karol Šah v odbornika, gg. Hribovšek, prof. Žolgar in Fr. Levičnik pa v pregledovalce društvenih računov. Spregovoril je potem gosp. prof. Žolgar nekterih prisrčnih besedi, ktere so vsem navzočim globoko segle v srce. „Pravi sad našega društva se bo pokazal še le pozneje, kedar sedajšnje učenke postanejo kmetice in gospodinje in od roda do roda se bo širil blagoslov, kateri bo gotovo Bog podelil našemu blagodejnemu prizadevanju.“ Opominjal je navzoče ude, naj le prav pridno tudi svojim sosedom prigovarjajo, da v to društvo vstopijo in tako naše krščansko deklisko šolo podpirajo! Potem povzame besedo č. g. prof. Ivan Krušič ter v prijaznej besedi nagovarja ude, naj blagovolijo naše društvo in šolske sestre podpirati ne le v denarjih, temveč tudi z drugimi pridelki, česar bojo sestre zelo potrebovale, da bojo mogle ubogim otrokom dajati tople hrane itd. Predno se zborovanje sklene, prebere še načelnik pismo č. g. Ogradija, katero mu je ravno kar došlo in v katerem blagi gospod obljubi, da hoče naše društvo z vso močjo podpirati ter pozdravlja vse društvenike. Ne moremo dopovedati, kako so te besede vse pričujoče ude razveselile, kako jih je razveselil prisrčen pozdrav njihovega nekdanjega nepozabljivega dušnega pastirja! Celo zborovanje je trajalo blizo 2 uri. Z navdušenimi klici: Živelo katoliško podporno društvo! smo se razšli v trdnem zaupanju, da bode Bog blagoslovil to delo, ktereга smo se lotili v njegovem imenu. Udov šteje društvo do zdaj blizo 50. Premoženje društva (nekaj ustanovnine in letnin je že vplačane nekej obljubljen) znaša do zdaj 615 fl. (420 fl. ustanovnine in 195 fl. letnine) in eno obligacije za 50 fl. To je nekaj pa še malo, če pomislimo, da bo šola zraven tega, da premilostlj. knez in škof za stanovanje skrbijo, potrebovala na leto gotovih 700 fl. Toda blaga srca nas bojo v našem podvzetju gotovo podpirala, vsaj gre tukaj ne za kakšen strankarski dobitek, temveč za dušni blagor naše mladine. Ne samo celjska okolica, tudi celjsko mesto in druge občine v našem okraju nam bojo enkrat hvaležne, da smo jim to šolo ustanovili in ohranili s pomočjo „kat. podporna društva“.

Iz Jarenine. (Srebrna poroka cesarjeva) se je tudi pri nas slovesno in navdušeno obhajala. Že na predvečer se je razlegal daleč po vsej okolici k zvonanju glasen pok in strel možnarjev, ter je naznanil začetek in pomen te slovesnosti. Kmalo na to znamenje se zbere lepo število domačih rezervistov in veteranov pred šolskim poslopjem z gorečimi bakljami. Prvič zaszvirajo naši godci „cesarsko hymno“ (pesem) ter spremljajo potem bakljado z godbo k stanovanjem bolj odličnih patrijotov. Okna na stanovanjih so bila lepo razsvetljena. Prvo postajo je napravila bakljada pred farovžem, kjer se je med prijetne glasove godbine tudi zaslišalo živio-klicanje na svitlega cesarja in cesarico. Potem se je bakljada

podala z godbo na Jareninski dvor h gosp. oskrbniku Admontske grajšine, kjer je imela drugo postajo. Videlo se je na vse srtani veliko kresov. Drugi dan t. j. v nedeljo 27. aprila je bila ob 10tih slovesna litvirana sv. meša, „Te Deum“ . . in dotične molitve v blagor za svitlega cesarja in cesarico. Da se je ta slovesnost tako izvrstno in sijajno vršila, gre hvala domačemu vel. č. g. dekanu in g. nadučitelju. — Od poslednjega gospoda se zamore opomniti tudi to, da podučuje učence blizu 2 leti v godbi z najboljšim uspehom. Kakov strokovnjak da je posebno v cerkveni godbi, to je pokazal pri tej slovesnej sv. meši, kakor tudi že ob drugih večih praznikih, ob katerih on pri sv. meši z dobro ubrano godbo svojih mladih učencev zares čast božjo povzdiguje in srca vernikov k pobožnosti vnema. Hvala mu!

Iz Frauheima. (Cesarjeva srebrna poroka.) Dobili smo 19. aprila t. l. okrožnico od okrajnega glavarstva, naj se 25letnica cesarjeva obhaja tudi od šolske mladine. Zgodilo se je tako. Na predvečer so goreli kresi po višinah, eden, ki je bil prav velikansk, kazal je goreče črke F. J. E. Zraven je godba svirala in so možnarji pokali. Drugi den so zopet možnarji budili ljudi in domači godci so igrali po Framu gor in dol. Proti 9. uri so učenci šli k slovesnej sv. meši z novimi bandericami. Godba, petje, Te Deum, cesarska himna, vse se je vršilo zaporedom. Banderica za fante je belo-rudeča, za dekleta belo-modra. Prva kaže barve svetle hiše cesarjeve, druga barve rodbine cesaričine bavarske. Slika na prvej je dobri pastir z ovčico na rami, na drugej Marija pomočnica. Bandericam so slovesno zabijali svetle žrebeljčke čest. duhovniki potem šolski ogleda, nadučitelja, udje šolskega sveta, občinski zastopniki cele fare, odličnišari farani in večji šolarji. Za blagoslovom banderic so čest. g. župnik imeli primeren in gealjiv nagovor! Potem smo šolarje sprevodili med sviranjem godbe in pokanjem možnarjev zopet v šolo, kder se je razdelilo blizu 200 podob cesarja in cesarice. Vsak šolar je še dobil nalašč za to svečanost spečeno „štručko“ kruha in kupico vina. Razveseljeni učenci so potem pod vodstvom spretnege nadučitelja g. Hrena dobro zapeli več lepih pesmij in h koncu cesarsko himno! Pri tej priliki je šolski ogleda g. Gert ubogim učencem daroval 5 fl. in g. učitelj Golob 1 fl. za kar se je šolski svet dostojno zahvalil!

Iz Reichenburga. (Cesarjevo srebrno poroko) smo tudi v našem trgu vredno obhajali. Ko se na predvečer pri sv. Mohorji velikanski kres zasveti, zagromijo možnarji in domača godba začne svirati po trgu; 24. rano pa vzdrami prebivalce krepka budnica. Na gradu vihrale so dolge zastave: cesarska, bavarska in štajerska; na šoli, ktera je bila vsa v zeleni in venci, pa cesarska. Ob 9. uri bila je slovesna sv. meša z leviti, ktere so se udeležili: občinska zastopništva, kr. šolski svét, grajšinska gospôda, šolska mladež

z učiteljstvom in mnogo faranov. Po zahvalnici zapeli so še šolarji cesarsko pesem in potem so se, spremljani od godcev in množice ljudstva, podali pred šolo, kjer jim je nadučitelj pomembo svečanosti razložil ter svoj govor s trikratnim „Živio!“ na Nju Veličanstvi končal, ki so med občinstvom mogočno odmevali. Med pokanjem možnarjev pri gradu in na gori zagodejo godci cesarsko himno. — Zdaj opozori nadučitelj šolarje na „cesarsko lipo“ (ameriško, z belkastim listjem), ktero je dal posestnik gradu, gospod pl. Eseebeck, po svojem vrtnarju pred učilnico veliko-dušno posaditi, in okoli ktere so šolarji mnogo raznih cvetlic nasadili in jo s ces. zastavico okinčali, — proseč jih kakor tudi vse navzoče, naj to spominsko drevesce čuvajo kakor svetinj, naj skrbijo zanj, da postane do zlate poroke, ktero naj Bog Cesarskim Zakonskim srečno ućakati da, mogočno drevo, ktero naj še poznim vnukom o hvaležnosti, ljubezni in udanosti Rajhenburžanov do naše preslavne vladarske hiše svedoči. V spomin na to svečanost razdelilo se je med učence in ućenke 100 knjžice „Cesar Franc Jožef I.“, 50 po Krškem županu, g. V. Pfeiferju, blagodušno darovanih „Vrtečevih“ prilog, 6 od tržana gospoda D. Dellenfanta dobrotno izročeni dotičnih svetinj, in mnogo podobic. — Imenovanim detoljubom pa naj Vsemogoćni njihovo podporo v povzdigo svečanosti in osrećevanje mladine stotero povrne!! Na večer bila je živahna veselica v gostilnici Šmitovej!

Politićni ogled.

Astrijske dežele. Slavni naš in sedaj seri Koseski je leta 1844. zapel cesarju Ferdinandu, dobrotljivemu, na čast prekrasne besede: „Blago, življenje in kri, Visoki vladar, ti darujem . . . Hrast se omaja in hrib, zvestoba Slovence ne gane“. Da so Slovenci še denešnji den istih mislij in počutkov, to so pokazali ob srebrnej poroki svojega svitlega cesarja Franca Jožefa. Kolikor jim je bilo mogoće, slavili so 24. dan aprila po vseh deželah, kder stanujejo, ter tako pridružili se ostalim vsem domoljubivim narodom. Številni dopisi denešnjega „Slov. Gosp.“ kažejo malo tega, kar se je le pri nas na Štajerskem godilo. Iz drugih listov poizvemo, kako so Slovenci slov. graškega okraja pod vodstvom okrajnega načelnika g. Bartha prijezdili v Slov. Gradec z bakljami in svetlimi lampijoni, med tem ko je na 5000 čevljev visokej Uršuli gorel sijajen kres. Lepo slavili so srebrno poroko Velenjćani, Šoštanjci, Mozirćani, Šentjurćani, Leskovćani, št. Lovrenćani v pušč., Polićanje, Bistrićani, št. Iljćani in št. Lenarćani v Slov. goricah. Grajšćak Pauer Hrastovški je 50 fl. daroval št. lenarćkej bolnišnici. Lembahćani nad Mariborom so prašića zaklali, spekli in ubogim razdelili. Tudi Korošći v Glinjah so napravili narodno slovesnost in pri tej priliki skenoli ćital-

nico osnovati. Kranjski posestnik Avsek v Krškem je cesarju poslal 300 velikanskih rakov, ki so res prišli na cesarsko mizo. Velika navdušenost bila je po vseh deželah cesarstva. Koroški konservativci so po baronu Reyerju cesarju poklonili adresu, podpisano od 30.000 kmetov. Vsa večja mesta po cesarstvu, tudi Sarajevo in Mostar, bila so razsvitljena! Cesar so se pa temu nasproti pokazali neznanu velikodušni. Siromakom dunajskim so takoj dali razdeliti 10.000 fl. Za vseučiliščne dijake so ustanovili 40 zlatih štipendij, ki znaša vsaka na leto 300 fl. v zlatu, res cesarski dar! Od teh pridejo 3 na gračko in 3 na zagrebsko vseučilišče! Dalje so pomiloštili 599 kaznovancev; vsi so milost sprejeli, le dr. Miletič, od Magjarov na 5 let po krivici zaprti srbski rodoljub, njo je odbil, ker neče tako priznati pravičnosti magjarske sodnije! Naposled so še za hčeri in sirote vojaških oficirjev podarili cesar 300.000 fl. Cesarjevič Rudolf pa je 20 otročičem, ki so bili v dunajskih najdenišnicah letos 24. aprila rojeni, podelil vsakemu 1 delež Rudolfove ustanovniške loterije, kojih vsaka utegne potegniti najmenje po 50 fl., v najsrečnejšem slučaju pa 20.000 fl. Obhod dunajskih obrtnikov, dijakov, in umetnikov bil je v nedeljo 27. aprila in se je sijajno obnesel, neizmerno veliko ljudi ga je gledat privrelo, stal je svojih 460.000 fl. Jednakega proslavljanja je težko doživel kateri izmed sedaj živih vladarjev. — Cesarjevič Rudolf je nad Gradec, Ljubljano odpotoval na Španjsko. — Največjo odliko za vojaške zasluge, namreč red in zlati križec Marije Terezije, prejeli so generali Filipovič, Szapary, Jovanovič in obrst Pittel, slavni vodja koroškega regimenta štev. 37. baron Marojčić. Na Tirolskem delajo šance okoli Rive zavolj Garibaldincev, ki hočejo južno Tirolsko priklopiti Italiji. Moravski nadskof Fürstenberg in magjarski Haynald postala sta kardinala rimske cerkve. Voda okoli Szegedina zopet narašča in boji se zopetne nesreče. Tudi Sava je na Hrvatskem in Slavon-skem poplavlila široka polja.

Vnanje države. Grof Andrassy se je baje s sultanom tako pogodil, da temu ostane pod vrhovnej lašti Bosna in Hercegovina, vendar zapovedavati v njima nima nič; dalje, da smejo avstrijski vojaki s turškimi vred zasesti 15. maja Novo-Varoš, Bjelopolje, Senič, Novipazar in Mitrovico. Tako hoče Andrassy med Srbijo in Črnogoro prodrati vsaj do Albanije, po kateri Italijani začenjajo grabiti. Na poti v Solun utegnemo srečati Garibaldince. Vsaj čudno je, kake spletkarije dela stari Garibaldi sedaj v Rimu z italijanskim kraljem albanskimi velikaši, nemškim princem Karlom in ruskim politikarjem Hamburgerjem! Ni torej neverjetno, kar novine pravijo, da je naš minister uže prisiljen bil vprašati, kaj tako rogovilstvo pomeni? V Rumelijo gre Aleko-paša za sultanovega namestnika, Bolgari pa so si izvolili po 500letnem prenehanju zopet bolgarskega kneza, to pa 23letnega princa Aleksandra Battenberga. On sam je

pruski oficir, jegov oče avstrijski general Aleksander princ Hessenski, ruska carinja pa tetica. Srbi so roparske Arnauts pri Samakovi grozno natepli in pobili in tirjajo od sultana trdnejše meje zoper ovo nemirno ljudstvo! Ruski car in carinja sta zapustila Petrovgrad in se preselila v Livadijo v Krimskem polotoku ob Črnem morju. — Nemški državni zbor začel je razgovarjati se o Bismarkovih nasvetih zastran colnine, ki bi se imela tako povzvišati, da bo s tujim blagom skoro nemogoče v Nemčijo tržiti. Na Francoskem bo sedanji predsednik republike brzčas skoro moral umakniti se Gambetti in ta utegne v 3 letih pričeti maščevalno vojsko zoper Nemčijo; do tiste dobe ima Francoska 1,300.000 izurjenih vojakov. Angleška kraljica je prišla iz Italije nazaj v London. Angleškim konservativnim ministrom močno nagajajo liberalci, ki jim očitajo zapravljenost, ker so pričeli nepotrebno vojsko z Afganistanom in v Afriki, kar mnogo stane, lani blizu 180 milijonov! To je se vé hudo tem bolj ker so Angleži vrh tega še povsod dobili pošteno po hrbtu!

Za poduk in kratek čas.

Iz Gradca do Sarajeva.

(Dogođki iz življenja vojaškega duhovnika v bosenski vojski l. 1878.)

XIX. Dne 22. avg. jela je ravno juternazora žareti, ko sem skoz tihe Žepečke ulice k poslednjemu počitku sprevaljal vojaka od polka „Hartung“, namreč Franceta Strnada, Lipničana. Bil je zadnji sprevod, kterega sem se v Žepčah udeležil. Vselej mi je bilo nekako tesno pri sreju, ali danes posebno, ker sem znal, kako rad bi še bil videl ranjki svoje domače, kako vroče je želel, da bi umrl le pri svojih, da bi ga krila le domača zemlja. Bog hotel, da počiva reveža truplo sladko in mirno, če tudi v tujej zemlji! Opoludne bili smo uprav odobedovali, ko nam dojde telegrafično povelje, da moramo v trenutku odlaziti in kolikor moči svoje potovanje pospeševati. Eden pododdelek naj ostane v Kiseljaku, a drugi naj ravnim potom maršira v Sarajevo! Veselo gibanje je nastalo med častniki in prostaki. Bili smo uže siti, do grla siti taborskega življenja. Ako dosežemo svoje odločeno mesto, bilo je upati, da pridemo vsaj pod streho na prave klopi, k poštenej mizi, na primer-no postelj, in tako ne bode treba dalje iskati svojega ležišča na mokrej zemlji in rogljatem kamenju pod vozom, ali na grčastih deskah in na gnjilem senu na vozu. Nijeden ukaz nij uam bil menda tako všeč od denešnjega. Kakor bi mignil, bilo je vse v red pospravljeno: naloženi vozovi, konji pripreženi, vojaki orožjem prepasani in v vrste razdeljeni, častniki na svojih sedežih. Ob treh smo odpotovali, pevaje in ukajè, proti Vranduku. S potoma se je povrnila nekdanja veselost in navdušenost, ki ste nas bile za-

pustile v Žepcah, kder smo bili, da tako rečem, živi mrtveci. Vozili smo se vedno med visokimi tu in tam prav strmimi gorami in hribi po ozkih soteskah. Poveljnik, dobrosrčni major Theuerkauf je hotel, da bi še tega večera dosegli tvrđjavo Vranduk; zato smo hiteli, kolikor se je dalo. Ali pozno v noč — ura je šla na deset — primorani smo bili vsled črne, goste teme in vsled upehanih konj, ustaviti svojo pot. Prenočili smo v samotnej, belim peskom nasutej dolinici tik deroče hladne Bosne. Noč je bila nenavadno mrzla. Vojaki so se večji del pri širokih kuriščih grelji, le semrtje je kateri sedeč položil utrujeno glavo na kolena in pri ognju zadremal. Jaz sem drevenel na vozu, a sem se kmalu naveličal težavnega kručanja. Mrazilo me je po celem životu, da sem moral iz voza k bližnjemu ognjišču, pri katerem so se obračali tudi drugi tovarši, da si zagrejejo sedaj hrbet sedaj trebuh. Dne 23. avg. je še slabo danilo, ko smo se uže odpravili dalje, požirajē samo le teše sline in srkajē vlažno gosto meglo. Črez dve dobri uri neprestanega, naglega hoda mimo Top-siščpolja in Orahovice dospeli smo v sotesko Vranduk. Na desnej in levej strani štrlijo velikanske sive, plešaste skale v gosto, dimasto meglovje, katero se vlačī ondi semo tamo. V podnožju buči črez rtasto, ogromno pečevje hudournā Bosna ter se zaganja ob skalovito obal, da se jek daleko na okrog razlega in da pene v kristalnih živih barvah na vse kraje pršē. Med gromečim potokom in nedohodnim gorovjem zvija se ozka cesta, kakor kača belouška med kamenjem. Kdor vidi tukajšnji svet, zadobi še le pravi pojem o soteski. Tukaj ni zavetja, ni rešitve, ni izhoda, kogar napadne dušmanin. Cesta prihaja vedno bolj strma in tesna, čim bolj se bliža Vranduku. Morali smo vsi iz vozov stopiti, a še prazne je težavno vlekla po četvorica konj navkreber. Šlo je kvišku, kakor po strehi. Da si pogledal tje doli v Bosno, skoro se ti je zmotilo v glavi, da bi strmoglavil v strašni prepad, v katerem so ležali ostanki poginenih mrh, potrpanih vozov, razsutih sodov, raztrganih žakljev in sam ne vem, česa vsega. Živina in ljudje, vse je bilo upehano in zasopibano, ko smo priko-bacali vrh strme višine, na katero je pozidana ali bolje prilepljena črna tvrđjava: Vranduk. To ime razni razno tolmačijo. Nekteri mislijo, da pomenja: vranje gnezdo — Rabennest. Ali v starih listinah najdeš pisano: Vratnik, in Vranduk je po tem takem slavjansko ime s turško končnico „uk“, ki se rada priveša krajnim imenom p. Latinluk, kraj, kder bivajo latini ali katoličani, čibukluk, polica, na katero se shranjujejo čibuki itd. V nek. narodnej bosanskej pesmi svetuje oče svojemu sinu, ki se podaja v svate, da si poišče nevesto, naj zjaši on in jegovi spremljevalci konje, kedar dojdejo do hriba Vranduka: Pred tabom jo Vratnika planina — Tri je sahta (ure) sine! uzberdita. — Kad pod Vratnik unidješ planinu, — Dobre vaše odjašite konje. — Pieše hajte, vod' te uz planinu! —

Zidana je bila tvrđjava, da brani in zapira sovražniku pot iz Posavine v notranjo Bosno; zato se je imenovala Vratnik (vrata, Thalsperre). Po miru Budimskem leta 1503. bila je tu meja med avstrijskimi in turškimi deželami. Mnogo preglavic so uzočili te bosanske „Termopile“ uže vitežkemu princu Eugeniju Savojskemu l. 1697; a naposled se mu je vendar obneslo, da je upepelil z bombami drzoviti gradič. Brez dvombe bila bi ta okolica nam hudo osodepolna in pogubljava, da bi bili turški vstaši imeli boljših vohjev. Tu so pokazali, da nimajo bistroumnih, spretnih oficirjev. Prežali so na sovražnika le ob cesti, češ: skozi to sotesko mora priti: a prišel vendar ni. Da bi kdo po grebenu ali ob rebrih Vranduk obdajajočih hribov blizu priplazil, to kratkovidnim in nepremišljenim turčinom še sanjalo nij. S tem pa so si usekali debelo zausnico po celem licu, da se njim je pred očmi posvetilo. Spreletita njih strah in trepet, ko se zabliska iznad visočin v solnēnem svitu nebrojno število ostrih bajonetov štajerskih polkov Hartung in Belgier, ki sta po dolgem trudapolnem, pretežavnem maršu obkolila ponosno tvrđjavo. Nijeden vstaških mohamedanov nij mislil više na boj; vsakteri je pobral svoja šila in kopita in je skrbel, da zgine spred oči nepremagljivej vojski. Vranduk pa je bil v naših pestéh brez vsakega krviprelivanja, kar se je marsikterim nepričakovano, neverjetno dozdevalo. Vsaj mi je kat. župnik v turškem Brodu, vsaj so mi drugi vrli poznatelji bosanskih krajev prorokovali, da nam bode pri Vranduku Bosna tekla rudeča, ter nam po svojem teku kazala pot, po katerem še zamoremo srečno pete odnesti. Kaj dobro, da so proroki nesreče postali laži proroki!

(Dalje prih.)

Smešničar 18. Gosp. kaplan vprašajo učenca: povej mi, Jožek, koliko časa so ostali naši prvi starši v paradizu? Jožek odgovori: dokler niso jabelke dozorele!

Blaž Tominc.

Razne stvari.

(Od sv. Petra pod sv. gorami) se nam piše, da so ondi cesarjevo srebrno poroko slavili z godbo, kresi, zvonenjem, streljanjem in službo božjo pri natlačenej cerkvi. Največja hvala gre vrlemu g. županu!

(V Laporjem pri Slov. Bistrici) so svečano obhajali srebrno poroko cesarjevo posebno tudi s tem, da so šolarjem po slovesnej sv. meši napravili v prijaznem logu lepo veselico in otročiče obilo pogostili. Župnik č. g. J. Pečnik so se tukaj skazali dobrotljiv prijatelj drobne šolske mladine. Bog plati!

(Pravda Elšnik-Habjančeva) je dokončana; v Celju je bil g. Habjanč, ravnatelj deklishe šole v Mariboru, obsojen na platež 15 fl. ker se je z ravnateljem g. dr. Elšnikom zavraval.

(*Rudnino mangan*) kopati je začel dunajski trgovec Franc Heim na nekem prostoru blizu Vranskega.

(*Ponarejeni bankovci*) potepljejo se v Trbovljah.

(*Laški okrajni zastop*) gori za Sletno zahanjanje v šolo, ker je zavrzel pridružiti se prošnji, katero je okrajni zastop Feldbaški poslal državnemu zboru.

(*V Gradcu*) je 64letni Jožef Ferba svojo staro ženo zaklal potem pa sam sebe z mišnico zastrupil!

(*Iz Gradca*) smo prošeni objaviti, da uradništvo zavarovalnice Riunione adriatica di sicurtà obhaja 1. maja 25letno službovanje izvrstnega generalnega zastopnika ove družbe v Gradcu, namreč g. Riharda Blumenthala, viteza reda sv. Gregorija!

(† *Umrli*) je č. g. Franjo Ozmec, župnik pri Devici Mariji v Wurmbergu še le 39 let star!

(*Konzistorijalna svetovalca*) lavantinska postala sta zavolj zaslug za našo škofijo preč. g. kanonik Matija Robič in č. g. dr. Matija Muršec.

(*Kanonik graškega kapitela*) postal č. g. dr. Jakob Misija, naš slovenski rojak, rojen pri sv. Križu na Murskem polji.

(*Spremembe v Lavantinski škofiji*). Č. g. Janez Einsiedler je postal župnik v Dramljah, č. g. Jožef Tombah, župnik pri sv. Vidu; č. g. Juri Vtičar, provizor v Zibiki, č. g. Jožef Črnko, provizor v Wurmbergu, č. g. Štefan Mohorko ostane kot kaplan v Dramljah.

(*Dijaškemu semenišču*) je č. g. Jožef Jurčič daroval 5 srebrnih trdnjakov.

(*Dražbe*) 2. maja Jakob Krepek 7700 fl., Neža Ivavčič 1700 fl. Franc Brlič 805 fl. 3. maja Lovro Kostevšek 2020 fl., Matija Vraz 2817 fl., Fr. Rokavec 7864 fl., 'Gottfried Hudej 14.460 fl., Anton Soršak, Jakob Sitar 2165 fl. 5. maja Martin Sturmberger v Slatini 500 fl. 6. maja Ig. Petrič v Leskovecu 5000 fl. Katra Klajdarič v Dolanah 2000 fl. 8. maja Jan. Busbah v Ptuj, Fr. Herzmann v Celju 23.000 fl. 9. maja Jernej Adam 420 fl. Luka Friez 2630 fl. Matej Pepenko 816 fl. Franc Čokel 3170 fl. Urša Jermovšek 210 fl.

Loterijske številke:

V Gradcu 26. aprila 1879; 21, 62, 29, 37, 11.
Na Dunaju " " 52, 16, 61, 90, 27.
Prihodnje srečkanje: 10. maja 1879.

Priporočba.

FERDINAND DIETINGER,

urar v MARIBORU,

v gosposkej ulici nasproti Pichs-ovej kavarni priporočuje svojo zalogo samih izvrstnih ur.

Tudi sprejema vsakovrstne ure v zvesto popravo po najnižjej ceni.

Tržna cena
preteklega tedna po hektolitrih.

Mesta	Pšenica		Rž		Ječmen		Oves		Tarsica		Proso		Ajda	
	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
Maribor	6	30	4	30	4	10	2	50	3	90	4	20	4	30
Ptuj	5	80	3	80	3	80	3	—	3	80	3	70	3	90
Varaždin	5	30	3	30	3	10	2	20	3	50	3	40	3	30
Dunaj	9	55	6	68	8	80	6	32	5	35	6	85	—	—
Pešt	8	55	5	45	6	50	5	47	4	45	4	65	5	—

Priporočba.

Biljarde prireja, nje z novo prevleko prepenja in sploh vsa popravila v to stroko pripadajoča po najnižjem plačilu izvršuje

ANTON HALLEKER, mlajši

v Mariboru, v gosposkej ulici št. 26.

v gosp. Tauchmanovej hiši prvem nadstropju.

Isti oskrbi tudi politiranje mizarskega pohištva ali v svojem stanovanjem ali tudi v hišah naročnikov — vse proti najnižjemu plačilu.

M l i n

na 2 kamna na dobri vodi s hišo, kravjim in svinjskim blevom, vse v dobrem stanu; zraven je travnik, pašnik in njiva, vse meri 1 oral in 900 □ sežnje. Nahaja se 1/4 ure niže od Ptuja v Vrestjem (prej v Budini). Cena je 1600 fl. Tretji del se ima položiti, ostalo po ugodnih obrokih. Več pové

Jakob Vermež,

gostilničar v Budini niže PTUJA.

Barve za oljnate firneže

jako fino zribane, oljnate firneže, laneno olje, trpentinovec, lake železne, kopalove, damarjeve; vsakovrstne suhe barve, bronzo, zlato v listkih, srebro, čopiče, sploh vse, kar potrebuje lakirar, malar hiš itd. Robo prodavam na veliko pa tudi na drobno po jako znižanej ceni.

H. BILLERBEK.

Štacuna in zaloga:
v Mariboru, v gosposkej ulici „pri psovi“.

Cenilnike dopošiljam franko in zapstovj, zunanja naročila izvršujem proti poštnemu povzetju vestno in točno.

2.-6